

hen til Køkkendøren. Han havde virkelig indfundet sig her i Haabet om at kunne laane et Par Kroner men havde i Øjeblikket ikke Tanke for andet end den forestaaende Selvbedøvelse.

Endelig viste Fruen sig med Anretningen paa en Bakke; Aggerbølle tog straks et Glas, dækkede akkurat Bunden af det med Vand og fyldte op med Kognak; og uden at afvente enten Klinken eller Skaalen førte han det med rystende Haand til sine Læber og tømte det halvt.

„Naa,“ udbød han lidt efter, hurtig gjort snakkelysten af Spiritusen, og anbragte sig i sin Yndlingsstilling med Armene korslagte over Brystet. „Lad os høre, er der ikke noget nyt at fortælle?“

„Noget nyt? Lad mig se!“ sagde Villing, der sad og rørte samvittighedsfuldt rundt i sit Glas. „Ja, der er det nye, at der har været Møde hos Sogneraadsholderen idag.“

„Kalder De det nyt? Fanden heller! Jeg synes saamænd, de holder Møde der hver evige Dag! Bønderbæsterne har jo ikke andet at bestille i vore Dage! Mælken sender de til Andelsmejerierne, og Svinene til Fællesslagterierne . . . saa kan de saa dejlig gaa hjemme og vigte sig! Nej, det gik anderledes til i de forrige Dage, Brødre!“

„Det skal nok have været Tillidsmændene, som var samlede.“

„Tillidsmændene?“ foer Aggerbølle op. „Skal vi maaske trækkes rundt til politisk Halloj igen! Det er jo ikke mere end otte Dage, siden vi havde Møde her! . . . Ja, er det ikke det, jeg siger! Kan man dog ikke ærgre sig Leveren ud af Kroppen, naar man tænker paa, hvad de Hængetryner har lavet sammen her i Landet! Hvordan har de ikke myrdet . . . ja, jeg siger myrdet!“ gentog han med hævet og knyttet Haand — „myrdet og begravet den sidste Rest af god gammel dansk Gemytlighed med al deres forbandede Lamme-